

Attilâ Şenkon

TEN YÜKÜ

ÖYKÜLER

♥
CAN

2. BASIM

Attilâ Şenkon
TEN YÜKÜ

TÜRK YAZARLARI

Yayın Yönetmeni : İlknur Özdemir
Dizgi : Serap Kılıç
Düzeltili : Ayşe Selen
Montaj : Mine Sarıkaya
Kapak Düzeni : Semih Özcan
Kapak Resim : Marc Chagall

Kapak Baskı : Çetin Ofset
İç Baskı : Eko Basımevi
Cilt : ZE Ciltevi

1. basım : 2000
2. basım : 2002

ISBN 975-8440-78-0

© Attilâ Şenkon / Can Yayınları Ltd. Şti. (2000)

Attilâ Şenkon TEN YÜKÜ

ÖYKÜLER

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
web sayfamız: <http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

ATTILÂ ŞENKON'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI

BÜTÜN DÜŞLER 'NAZLI'DIR / *roman*
TEN YÜKÜ / *öyküler*

Attilâ Şenkon, 21 Ağustos 1962'de Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu kentte tamamladı. 1987'de Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü'nden yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. Dostluk ve insan ilişkilerini fantastik bir anlatımla sorgulayan öykülerini 1990'da *Her Gün Perşembe Olsa* adıyla kitaplaştırdı. Bu ilk kitabı ile 1991 Akademi Kitabevi Öykü Özendirme Ödülü'ne değer görüldü. 1993'te ikinci öykü kitabı *Uykusuz Gece Düşleri*, 1995'te *Ten Yüğü*, 1998'de ise Nazlı Eray'ın yaşamöyküsünden yola çıkarak yazdığı ilk romanı *Bütün Düşler 'Nazlı'dır* yayımlandı. Güldane Ayaoku Yiğit tarafından filme alınan *Ten Yüğü*, 19. İFSAK Ulusal Kısa Film Yarışması'nda dördüncü oldu.

*Dünyanın en güzel iki dilini,
Sevgice
ve
Dostlukçayı öğrendiğim
ANNEME-BABAMA*

İÇİNDEKİLER

İlksöz Yerine.....	11
Ten Yüğü.....	13
Yürece Kanat Sesleri	27
Bir Öykünün Öyküsü veya Bir İntiharın Provası....	47
Sarıya Boyalı İhanet	67
Yüzleşme.....	77
Sonsöz Yerine	87

İLSÖZ YERİNE

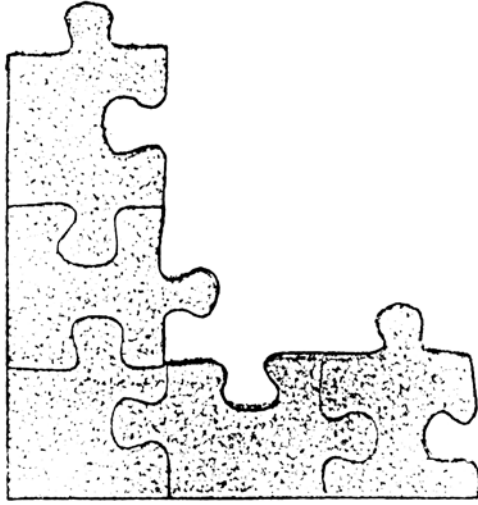
Yap-boz sanatı ilk bakışta küçük, öyle pek fazla önemli olmayan bir oyun, Gestalt Kuramı'nın basit bir öğretisi gibidir. Bakışlarımızı yönelttiğimiz ya da ilgilendiğimiz şey önce ayrıştırılıp sonra incelenecek bir parçalar toplamı değildir. Bir bütündür, yani bir yapıdır aslında. Parça bütünden önce var olmamıştır. Parçalar bütünü belirlemez. Bütün parçaları belirler.

Bir yap-boz parçasına üç gün bakıp onunla ilgili bütün bilgilere sahip olduğunuzu sanırsınız, oysa bir milim ilerleme kaydetmemişsinizdir. Bu parçayla öteki parçalar arasında ilinti kurmaktır söz konusu olan ve bu anlamda yap-boz sanatıyla Go sanatı arasında bir ortak nokta vardır. Yalnızca bir araya getirilmiş parçalar bir anlam ve okunabilirlik niteliği kazanacaktır. Yap-boz parçalarını tek tek ele almanın hiçbir anlamı yoktur, bu yanıtsız bir sorudan başka bir şey değildir. Ama dakikalar sonra ve birçok denemenin ardından güçlü bir esinle parçalardan biriyle yanı başındaki arasında bir bağ kurdunuz mu, parça kaybolur ve bir parça olarak varlığını sürdürmez artık.

Sanıldığı gibi tek başına oynanan bir oyun değildir yap-boz. Parçaları birleştirenin her hareketi, bu parçaların üreticisi tarafından kendinden önce tekrar-

lanmıřtır. Eline aldıđı, incelediđi her parça, denediđi her olasılık, her sezgi bir bařkası tarafından hesaplanmış, dűřünűlműř, kararlařtırılmıřtır.

YAŞAM KULLANMA KILAVUZU
(Georges PEREC)

TEN YÜKÜ

Bir yap-boza başlamanın en kolay yolu, önce çevresini tamamlamaktır. Çünkü çerçeveyi oluşturan parçaların kenarları düzdür ve ötekilerin arasından kolayca seçilebilirler.

Gözümü açar açmaz, üstünde aylardır çalıştığım ilk romanım geliyor aklıma. Başımdaki korkunç ağrıyı bile ondan sonra duyumsuyorum. Çok bitkinim. Midemde bulantı, ağzımdaysa pas tadı var.

Başucu saatim, kırmızı iri sayılarıyla on dört sıfır yediyi gösteriyor. İşe beş küsur saat gecikmişliğimi hiç umursamadan yataktan kalkıyorum. Gözüm, romanımdan başka şey görmüyor. Tükenmiş bedenimi çalışma masama taşıyorum sürükleyerek.

Sızmadan önce yazdıklarına bir göz atmak düşüncesiyle sarı saman kâğıtlardan en üstte duranı elim aldığımında, yabancı bir yazıyla karşılaşıyorum. Gerçi, el yazımın zaman zaman düzenliliğini yitirerek okunmaz bir hal aldığını, kuralsız iniş çıkışlarla uzayıp giden bir kalp elektrosuna dönüştüğünü bilmiyorum değilim, ama kâğıdın sonuna eklenmiş SAYIN YAZAR başlıklı bu kısa notun benim kalemimden çıkmadığından kesinlikle eminim. Büyük harflerle yazılmış garip notu merakla okuyorum.

DÜN GECE YAZDIKLARIN, ÖZELLİKLE YARIM BIRAKIP SIZDIĞIN PARAGRAF, BARDAĞI TAŞIRAN SON DAMLA OLDU. KENDİMİ HİÇ BU DENLİ KULLANILMIŞ VE KİRLETİLMİŞ HİSSETMEMİŞTİM. AHLAK SINIRLARI

NI ZORLAYAN BU SAÇMALIKLARI SARHOŞ-
LUĞUNA VERİYOR, AYIK KAFAYLA YENİ-
DEN OKUDUĞUNDA BENİ ANLAYACAĞINI
UMUYORUM. ARAMIZDAKİ ANTLAŞMAYI
TEK YANLI BOZDUĞUM İÇİN ÜZGÜNÜM.
AMA BU ŞARTLAR ALTINDA DAHA FAZLA
KALAMAZDIM. ROMANDAN AYRILIYORUM.
SENİN GİBİ BÜYÜK YAZARLARIN ÜSTESİN-
DEN GELEMeyeCEĞİ AÇMAZ YOKTUR.
ONU BENSİZ DE TAMAMLAYABİLİRSİN.
ÇEKTİĞİ FİLMİN YARISINDA BAŞROL OYUN-
CUSU ÖLEN BİR YÖNETMENİ DÜŞÜNÜP
HALİNE ŞÜKRET. HİÇ OLMAZSA BENİM,
OKURUN BİLDİĞİ BİR YÜZÜM YOK.

KAHRAMANIN

Kan basıncım üst sınırlarına dayanmış olmalı. Şa-
kaklarımdaki zonklama giderek artıyor. Sonunda de-
netimimi yitirip bağırmaya başlıyorum.

"Kişi kendini bilmek kadar irfan olmazmış. Evet,
yüzün yok. Yüzsüzsün sen. Hatta, aşağılık, rezil, ah-
laksız herifin tekisin. Kahramanmış. Pöh... Kahra-
man dediğinde mangal gibi yürek olur be, böyle başı
iki satır arasına sıkışınca tasını tarağını toplayıp kaç-
maz. Bir de büyük yazar diye dalga geçiyor aklınca.
Sen beni takdir etsen n'olur, yerin dibine soksan
n'olur."

Söylene söylene banyoya gidip yüzümü yıkıyor,
sakinleşmeyince buz gibi suyla bir de duş yapıyorum.

Soğuk su iyi geliyor. Bedeniime saplanan minicik
oklarla dinçleşiyorum. Banyodan çıkınca koca bir
fincan kahve yapıyorum kendime. Şirkete telefon
edip müdürüme de rahatsız olduğumu, bugün işe ge-

lemeyeceğimi bildirdikten sonra yeniden masama, kahramanı kaçırmış romanıma dönüyorum.

Kâğıt, sinirle fırlatıp attığım yerde duruyor. Nerede kaldığımı anımsamak için garip notun hemen üstündeki paragrafı, hani şu ahlak sınırlarını zorladığım saçmalıklarımı, okumaya başlıyorum.

Sigarasından derin bir nefes çekti Sedat. Bir süre içinde tuttuğu dumanı usul usul karışının yüzüne üfledikten sonra,

"Tamer'i ben de seviyorum," dedi. "Gülümseyişi, ses tonu çok etkiliyor beni. Onu görünce içim titriyor. Üç yıllık bir evliliğin ardından aynı erkeğe âşık olmamız ne tuhaf değil mi?"

Yazdıklarımı beğeniyor, özellikle okuyanın yüzüne bir yumruk gibi ineceğinden emin olduğum son tümceden ötürü takdir ediyorum kendimi.

Hemen burada bir parantez açmak istiyorum:

(Romanın konusu aklıma ilk geldiğinde, beni de biraz ürkütmüştü aslında. Geceler boyu, iç açılarının toplamı yüz seksen derece etmeyen aykırı bir üçgene benzettiğim bu ilişkiyi düşünmüş, sonunda, eğer gündelik yaşamın dayattığı katı kurallar, kalıplar içinde sıkışıp kalmayı reddeden, bütün korku ve kuşkularına karşın her türlü sınırı zorlamayı göze alabilen, asi ruhlu kahramanlar bulabilirsem romanı yazmaya karar vermiştim.

Mine ile Tamer'i bulmakta hiç zorlanmadım. Onlar, yıllar önce yazmaya başlayıp yarım bıraktığım bir ihanet öyküsünde zaten vardılar. Türk sinemasındaki eski melodramları anımsatan öyküde; Mi-

Canay Yayıncılık

Attilâ Şenkon

TEN YÜKÜ

Her şey, kitaba adını veren ilk öykünün yazılmasıyla başladı. Öyküyü tamamladığımda daha önce başıma gelmeyen garip bir huzursuzluk yaşadım. Öykü bitmişti, ama benim iç hesaplaşmam bitmemişti. Kahramanlarıma haksızlık ettiğimi, onları orta yerde bıraktığımı düşünüyorum; *Mine*, *Sedat* ve *Tamer*'in yaşadıkları parçalanıştan sonra ne yaptıklarını, iki çocukluk arkadaşının aradan geçen yıllarda nasıl bu denli değişebildiğini merak ediyordum. Bir süre sonra, yeni bir öykü yazmak için masaya oturduğumda, kâğıdın üzerinde kahramanlarımin çocukluklarıyla karşılaştım. Beni, geçmişlerini araştırmaya onlar zorladı. *Sedat* ile *Tamer* arasında eşcinsel bir ilişki var mıydı, müsveddeye benzetilen bir yaşam temize çekilebilir miydi, *Mine*'nin inandığı gibi ihanetin ilacı karşı ihanet miydi gerçekten? Bu sorulara yanıt ararken, kahramanlarımin değişik dönemlerini anlattığım bir dizi öykü çıktı ortaya. Her biri tek başına da okunabilen öyküler; tıpkı yap-boz parçaları gibi belli ipuçlarıyla birbirlerine bağlandılar. Bu açıdan, aslında bir öyküler toplamı olan *Ten Yüğü*'ne, dikkatli okura karışık sunulmuş bir rontan gözüyle de bakılabilir. Her ne kadar, parçaların yanlış yerleştirilmesinin, farklı okumalara açık bir kurguya sahip olan kitabın özünü zedelemeyeceğine inanıyorsam da, gönlüm, okurun *Ten Yüğü*'ne kırılacak bir eşya duyarlılığıyla yaklaşmasından, doğru tabloyu oluşturabilmesinden yana.

ATTILÂ ŞENKON

Kapaktaki resim: MARC CHAGALL

ISBN 975-8440-78-0

9 789758 440788

<http://www.canyayinlari.com>